

indstrænke mig til ganske faa Bemærkninger. Jeg maa da paastønne, at den første Bestemmelse, man møder i § 7, er, at berusede Personer ere udelukkede fra Befordring med Jærnbanen, men jeg vil føje til, at jeg vilde paastønne dette endnu mere, hvis denne Bestemmelse blev overholdt. Jeg tror, at Meningen ogsaa nu er, at berusede Folk ikke maa befordres med Jærnbanen, men de fleste af os kende vist, hvorledes denne Bestemmelse bliver overholdt. Jeg tror, det vilde være et stort Fremskridt ogsaa paa Udruelighedens Omraade, at de ikke maatte befordres med Jærnbanen; thi derved vilde Folk faa en Advarsel om, at de ikke maa møde berusede, naar de ville rejse med Jærnbanen. — Maa jeg dernæst gøre en Bemærkning i Anledning af § 8. Der staar, at Tjenestepersonalet har Ret til at se Billetterne saa ofte som det forlanges, og de rejsende skulle være forpligtede til at vise dem frem; men der siges endvidere, at de rejsende skulle være pligtige at aflevere Billetterne, saa snart Personalet forlanger det. Dette sidste forekommer mig at være en aldeles forkert for ikke at sige aldeles urimelig Bestemmelse; thi hvilket Bevis har man da paa længere Rejser, hvis Togpersonalet i Begyndelsen af Rejsen har afordret den rejsende hans Billet? Jeg tror, at det er en Bestemmelse, der bør forandres. — Maa jeg saa gøre en Bemærkning med Hensyn til Bestemmelsen om, at Dobbeltbilletsystemet skal affattes. Det er jo muligt, at det for lange Vejes Bedkommende kan medføre en Fordel, men jeg tror ikke, det vil medføre nogen Fordel for dem, der bo i Nærheden af Byerne og i Reglen skulle til Byerne paa Torvedagene, der for det meste afholdes 2 Gange om Ugen, eller skulle til Marked i Byen, som nu flere Steder finder Sted 1 Gang om Ugen. Jeg har ikke overset Bestemmelsen i § 13, som siger, at Landboere have fri Befordring for indtil 50 Pund Torvevarer, men jeg tror ikke, det kan opveje den Fordel, de nu have af Dobbeltbilletterne, og hvem der kender praktisk til Forholdene, vil vide, at ikke ret mange Torvevarer blive befordrede pr. Jærnbane, men pr. Vogn. Skal man først have Vogn til Jærnbanen, saa befordre Varen pr. Vane og saa med Vogn til Torvet, saa foretrække Folk at køre pr. Vogn hele Vejen. Jeg paastønner, at Godsbefordringen foreslaas nedsat med ca. 25 pCt., og jeg tror nok, at det mere end opvejer, at der for tomt Returgods skal betales Fragt, men jeg tror dog, at dette sidste for flere Forsendelses Bedkommende ikke vil være rigtigt, f. Eks. af Mælk. Det blev jo ogsaa nævnt af den ærede første Taler,

at man ikke burde betale Returfragt for Mælkespande. Den ærede Ministers Udtalelser vare dog noget beroligende i saa Henseende, idet han bemærkede, at det ikke kom an paa Taksterne, og naar det er Tilfældet, tror jeg, at vi komme let over dette Forhold. Naar man nemlig sætter en meget lav Takst, og naar Djemelet dermed kun er at staffe bort Befordring af Returgods, som ikke er til nogen Verdens Nytte, og som det ikke egentlig kan betale sig at sende tilbage — og jeg vil indrømme, at der er meget Gods, der sendes som Returgods, som i Virkeligheden ikke er Transporten værd — saa kommer man nok ud over det.

Maa jeg saa gaa over til at omtale Befordringen af levende Dyr. Jeg har egentlig kun begæret Ordet, fordi der i disse Bestemmelser findes saadanne Urimeligheder, som jeg ikke troede vilde være fremkomne, og fordi ærede Medlemmer, som have haft Ordet før mig, ikke have berørt dette Spørgsmaal. I Taksterne for denne Forsendelse foreslaas ingen Medsættelse, skønt de ere saa gamle som fra 1ste Juni 1889, men det skal jeg siden komme til. Bestemmelsen om, at der baade kan affendes hele Vognladninger Kreaturer og enkelte Dyr, paastønner jeg, det er en Smødekommen mod dem, som ikke affende hele Vognladninger Kreaturer. Men naar det i § 53 er bestemt, at Dyr, der lide af smitsomme Sygdomme, ikke maa antages til Befordring, og at andre syge Dyr som Jærnbanen nægte at modtage, saa kan det jo vel i al Almindelighed siges, at det er rigtigt, at de ikke maa befordres med Jærnbanen, da de kunne føre Smitte fra et Sted til et andet, men hvad forstaaes ved smitsomme Sygdomme? Fra Forhandlingerne om Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene have vi jo i frist Minde, hvor vanskeligt det var at komme over det Spørgsmaal, i alt Fald for en Sygdoms Bedkommende, nemlig Tuberkulose. Skal man paa dette Punkt træffe en nogenlunde tilfredsstillende Bestemmelse, maa det dog ske ved en Henviisning til Loven af 14de April 1893, altsaa bemærkes, at der sigtes til de Sygdomme, som ere nævnte i denne Lov, saaledes at ogsaa Bestemmelserne deri om Tuberkulose overføres, thi ellers kunne jo Dyr blive afviste, som man egentlig har Ret til at sende med Jærnbanen efter Loven af 29de December 1857. I denne Lov staar, at Dyr ikke maa føres til Markeder og andre Samlingssteder, naar de øjenhyllig lide af Tuberkulose, men hvis nu f. Eks. en Jærnbanebetjent mener, at et Kreatur lider af Tuberkulose, men det ikke kan ses, og han henter en Dyr læge, som mener, at det er muligt, saa bliver det Dyr